

DOMINIK DÁN

**SMRT NA DRUHÉM
BŘEHU**

SMRT
NA DRUHÉM
BŘEHU

Dominik Dán

SMRT
NA DRUHÉM
BŘEHU

sloart

Text © Dominik Dán 2016
Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.
Translation © Jan Hanzlík 2016
Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2017

ISBN 978-80-7529-323-7

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopií, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny osoby v této knize jsou
vymyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými
událostmi je čistě náhodná, jakkoli se někomu
mohou zdát jakési povědomé...*

Infelices sunt ii, qui omnia sibi licere existimant.

Nešťastní jsou ti, kteří si myslí,
že si mohou dovolit všechno.

(Ammianus Marcellinus podle Cicera)

*Můj kamarád a kolega Štefan Svoboda si na penzi
užil žalostně málo zaslouženého odpočinku.
Tento příběh věnuji jemu.*

Za odborné rady a neocenitelnou pomoc děkuji
MUDr. Ivetě Čierné, PhD., Zuzaně Hanzlovičové,
Jozefu Ochránkovi, Ing. Petru Sokolovi, MUDr. Denisu
Valentovi, PhD., MUDr. Jaromíru Chorváthovi,
MUDr. Dušanu Rapošovi, CSc., MPH.

1

BŘEZEN 1994

Detektiv z oddělení vražd Richard Krauz se stočil do klu-
bíčka, schoulený pod přšípláštěm seděl nehnutě jako socha,
rezignovaně přijímal kapku za kapkou. Padaly mu na hla-
vu, na prsa, na ruce... Bylo jich příliš, padaly všude a šlo
mu to na nervy.

Za jiných okolností měl vodu rád – mlhu, déšť, jezera,
potoky, řeky, bazény, vodu jako součást přírody zbožňoval.

Ve sklenici ani ne.

Seděl bez hnutí a pozorně sledoval prostor před sebou.
Kam dopadne další? Co ještě navlhne? Kam má uhnout?

Ani splávek na hladině se nehnul, ani stéblo trávy se
pod váhou kapek neohnulo, ani gumové rybářské boty ho
netlačily, ani zmoklý pes nekňučel vedle stanu. Ani záběr.

Kdyby seděl na břehu jezera, kdyby pes opravdu kňučel
vedle stanu, kdyby měli nahozeno a kamarád Jožo by ho do
stanu volal na panáka, bylo by to s tím kapáním v pořád-
ku – voda k rybaření přece patří. Jenže Krauz seděl v kan-
celáři číslo sto čtyřicet jedna, široko daleko žádná udice,
o kaprech ani nemluvě.

Někde nad nimi v patře prasklo vodovodní potrubí, a než
se pospávající, věčně nadávající údržbáři rozhybali, voda
prosákla skrz strop a kapalo mu na hlavu, na spisy, na sto-
ly, na koberec, na všechno – i do umyvadla, kde to vadilo
nejméně.

„Do prdele i s údržbářema,“ mumlal si. „Kdybych se
znova narodil, budu údržbář.“ Na chvíli se zamyslel, po-
tom sám sobě přikývl. „Určitě údržbář, anebo hroch, to je
jedno. Voda jim nevadí a líný sou, až to bolí.“

Ani mumláni mu nepomohlo, ani nebylo komu a před kým nadávat, neboť kancelář byla prázdná. Brumlal si jen sám pro sebe. Přestal nadávat a cíp služební pláštěnky přehodil přes roh stolu, tam dosud nekapalo, ale už začalo, a rozhodl se, že zachrání stolní ořezávátko na tužky, dva popelníky a Burgerovy zapomenuté cigarety – sotva polovinu krabičky.

„Do prde...“

Nedokončil. Neopatrně odkryl opačný roh stolu, kde měl poznámky k poslednému případu.

„Já se na to...“

Zaregistroval pohromu a strhl připlášť zpátky. Odkryl se opačný roh stolu. Služební pláštěnka byla zkrátka krátká. Nestíhal. Ani příkrývat, ani nadávat.

Krauz se schoulil, lépe si přetáhl služební pláštěnku přes hlavu a přestal bojovat. Rezignoval, vykašlal se na spisy, kryl si jen hlavu. S vodou se bojovat nedá, je to živel.

Rozletěly se dveře.

„Čau!“ zahulákal Chosé. „Tak jak, vodníku Česílko!?“

„Ahoj, to není tvoje paraple!“

„Není, ale poslouží, ne?“ Chosé vítězoslavně zamával nejnovějším úlovkem.

„Sežeň mi taky jeden!“

„Seš na hlavičku? Víš, co mě stál? Musel sem podobanou Věru pozvat na večeři!“

„Pozvi jí i na snídani a vyškemrej jeden i pro mě! Nevidíš, jak tu trpím?“

Chosé podal Krauzovi obrovský černý deštník a razantně zavrtěl hlavou.

„Vem si tenhle, radši ho obětuju, ale snídani s ní ne!“

Krauz znal podobanou Věru z výstrojního skladu, kolegu chápal.

„Dej ho sem!“

Vytrhl mu deštník a rozprostřel ho nad stolem. Kapky dopadající na hlavu ignoroval, ručníky mají a hlava se dá osušit raz dva, ale na stole ležely hotové poklady a ty bylo třeba chránit v první řadě.

„Co stojíš, vole! Pohni se! Přikryl sem, co se dalo, ale už to teče všude! Otevři skříň a začni ládovat spisy, já podržim deštník,“ velel Krauz.

Chosé otevřel plechovou skříň a, ignoruje kapky deště dopadající ze všech stran, schovával jednu kupu šanonů za druhou.

„Švihej!“ pomáhal mu parťák, kryjící ho mohutným černým deštníkem.

„Co štekáš, dyť dělám, co můžu!“

Když v útrobách Chosého skříně zmizela polovina spisů ze stolů, Krauz si konečně všiml rozměrného monstra, co držel v ruce.

„Podobaná Věra tohle používá na seskoky místo padáku?“ zamával deštníkem.

„Její fotr má pohřební službu, tohle paraploidní monstrum používaj jako reklamu,“ Chosé kývl hlavou k černému cirkusovému stanu v Krauzových rukách.

Krauz sklonil deštník, aby dohlédl nahoru.

„Nic tam není. Žádný logo firmy ani reklama.“

„Stačí rozměr a barva, ne?“

„Taky pravda, reklama sama o sobě,“ naklonil deštník, aby lépe kryl kolegu.

Chosé schoval poslední fascikl do skříně.

„Hotovo! Uf! Eště že sem přišel včas.“

„Nepřišel si včas, moknu tu už hodinu a z hlavy mi zateklo po zádech až do řiti!“

„Se neposer!“

„I kdyby, aspoň mám automatickej bidet.“

„Co?“

„Nevíš, co je bidet? Prdelní sprcha.“

„Až doteď sem si myslel, že je to žlábek mezi kozama.“

„To je dekolt.“

„A revolver americký výroby pocházející z dob Divokého západu?“

„To je kolt.“

„Eště že tě mám, jinak bych umřel blbej.“

„Umřeš blbej i beze mě.“

„Děkuju za upřímnost.“

Krauz přikývl, chvála bohu, tuhle část debaty mají úspěšně za sebou. Kývl na kolegu, posunul se na židli a schoval Chosého pod velký černý deštník.

„Děkuju,“ zasyčel Chosé lakonicky. „I za ten kolt.“

„Máš zač,“ odsekl Krauz taky.

„Eště že ho mám za pasem. Smith&Wesson osmatřicítka speciál, třípalcová hlaveň.“

„Tak ze sebe příště nedělej blbýho!“

Chosému se nechtělo odpovídat, byli sami, neměl se kdo připojit, fórky si šetřil na později. Chvilí jen seděli půlkou zadků na jedné židli pod jedním deštníkem. Ani se moc nestrkali. Občas se zavrtěli.

Kapky dopadající ze stropu utichaly.

Chosé se nahnul a vykoukl.

„Asi už zavřeli potrubí. Lepší se to.“ Zkontroloval strop a zazubil se na kolegu.

„Konečně.“

„Psal si dál?“ Chosé se přestal starat o déšť a přehodil výhybku na služební problémy.

„Psal.“

„Ukaž.“

Chosé vstal, šikovně se vyhnul drátěné špici na konci deštníku, aby ho nepíchla do oka, a strhl pláštěnku z psacího stroje.

Krauz nejdřív vystrčil ruku z pod černého gigantu, otočil dlaň vzhůru, potom dolů, a až když na ni nepadla ani kapka, uvěřil.

„Fakt, asi už zavřeli hlavní ventil. Konečně.“

Deštník pro jistotu nesložil, jen se na židli s kolečky přesunul k psacímu stroji. Chosé už seděl na jeho místě a četl. Otáčel válcem, posouval papír nahoru dolů, četl, mumlal si, mimovolně přikyvoval.

„Vypadni! Posuň se!“ snažil se ho vystrnadit Krauz.

„Počkej, čtu.“

„Eště to není hotový.“

„Nech mě to dočíst i polosyrový.“

Krauz počkal. Chosé dočetl, vstal. Vyměnili si židle.

„Zatím v pořádku, kámo. Má to hlavu i patu. Tuhle část noční služby s důvěrou přenechám tobě, tvému básnickýmu střevu se moje slepý nevyrovná. Jen to napiš tak, aby nás zase nevláčeli dva měsíce po inspekci.“

„A co asi dělám?“ Krauz ukázal oběma rukama na psací stroj. „Tvoji říř zachraňuju, ne mojím!“

„Naší, kámo, naší, jedeme v tom spolu.“

„Spolu...“ připustil neochotně Krauz.

„Napiš tam, že ten nůž měl čepel dlouhou dvacet centimetrů,“ radil Chosé.

Krauz vzdychl.

„Nemůžu. Takovej v kuchyni ani neměli. Dám tam patnáct s černou rukojetí, takovej sme mu vecpali do dlaně.“

„Aha,“ vzpomínal Chosé. „Jasně, dej patnáct, už si vzpomínám.“

Krauz si přitáhl židli k psacímu stroji, ještě jednou s obavami pohlédl na strop, ale situace s kapkami byla o poznání lepší, a pustil se do druhé části hlášení z noční služby. Na něm záviselo, jestli je budou dva měsíce vláčet po inspekci, nebo je rovnou propustí do civilu, anebo je nechají sloužit dál, případně dostanou ještě i odměnu za vzorně vykonaný služební zákrok.

2

Noční služby nemá nikdo rád. Noční z pátku na sobotu jsou úplně mimo zájem – každý normální policajt chce mít v pátek odpoledne klid, aby se mohl připravit na víkend s rodinou. Na jiných odděleních možná volné víkendy s rodinou fungují, na oddělení vražd jen výjimečně.

Na noční z pátku na sobotu anebo ze soboty na neděli se nikdo dobrovolně nehlásí, většinou se udělují za trest.

„Vy dva debilové!“ zařval Mayor a zlostí až skákal na židli. „Řekněte mi, co mám s váma dělat!?“

Krauz zkroušeně svěsil koutky úst, Chosé se tvářil, že o něm se nemluví. Stáli v šéfově kanceláři rameno na rameno a čekali na ortel.

„To si fakt neumíte vylejt držku, aniž byste vyrobili průser!? Proč ste tam lezli!? Proč ste nešli k Jumbovi jako obvykle!?“ hulákal šéf oddělení vražd.

„Dyť sme tam byli...“

„Začali sme u Jumba,“ doplnil kolegu Chosé.

„... ale potom...“

„Přestaňte! Prosim vás, přestaňte! Ty vaše kecy mě fakt nezajímaj!“

Major Alexander Mayor se pohodlně rozvalil v židli, nuceně se usmál.

„Vim všechno, holoubci, ale nechápu, proč ne od vás, ale od jinejch. Na co ste čekali?“

„Že z toho nebude nic,“ přiznal upřímně Krauz.

„Ale je! Ředitel třetího okresu na vás chce podat písemnou stížnost k rukám šéfa města. A kde skončí taková stížnost, to vám dvěma vysvětlovat nemusim!“

Mlčeli, zkroušeně svěsili hlavy, četli vzor na prošlapaném koberci.

„Musím!?“ zařval Mayor.

„Na inspekci,“ zašeptal Krauz, aby mu udělal radost.

„Přesně!“

Mayor si zapálil. Zase měl kuřácké období. Za normálních okolností by si normálně zapálili i oni, ale teď nebyly normální okolnosti, na cigaretku u šéfa si netroufli ani pomyslet.

„Jedno nechápu,“ povzdechl si mezi dvěma šluky. „Proč ste ho ještě navíc praštili do nosu! Jak se opovažujete podplukovníka praštit do nosu!?“

„Nepraštili...“

„Drž hubu! Má sto svědků!“

„Nepraštili,“ trval na svém Krauz. „To bylo tak... Minulej pátek sme začli u Jumba...“

„Přesně!“ souhlasil Chosé.

„... ale potom sme se přesunuli do policejního klubu na Štrkovec...“

„Přesně!“

„... a vyřizovali sme si věci s dvojkařema. Šlo o znásilnění nezletilý školačky, co minulej tejden rozmazávaly všechny noviny. Pořád ještě ten případ nemaj objasněnej. Šoupli sme jim nějaký informace. Vyhodnotili je jako kvalitní, trefný a něco zatáhli. Potom přišel Šimunič...“

„Přesně!“

„Pro vás pan ředitel podplukovník Šimunič!“ opravil je Mayor.

„... no ten, a že abysme s nim šli k baru na skleničku, že si s vraždařema rád ťukne.“

„Přesně!“

„Ale my sme měli rozjetou debatu s místníma detektivama, tak sme odmítli.“

„Přesně!“

„Eště jednou řekneš *přesně* a vyhodim tě!“ zamračil se Mayor na Chosého.

Chosé přikývl – pochopil a slovo *přesně* nejbližší hodinu používat nebude.

„No, a potom už to šlo rychle,“ pokračoval Krauz. „My sme něco vypili, on něco vypil...“ Udělal krátkou přestávku, aby dalším slovům dodal přiměřenou vážnost. „Odházeli sme, fakt už sme chtěli odejít, ale dohnal nás a tahal nás k baru, že si s nim musíme ťuknout. Slušně, zdůrazňu-

ju, velmi slušně sme mu vysvětlili, že eště něco máme a odcházíme. Nedal si říct, čapnul Chosého za rukáv a tahal ho od dveří, Chosé se otočil, vytrhnul se mu a on spadnul. No, a potom to začalo. Chtěli sme mu pomoci vstát a místo díky nám začal nadávat, vyřvával na celej klub, že co si o sobě myslíme, že když sme vraždaři, jestli sme něco víc než řadový policajti a kdesi cosi. Padly i nevybíravý slova na naši adresu a na adresu našeho oddělení. Snažil sem se ho uklidnit a oprášit mu sako na zádech, ale asi to špatně pochopil, myslel si, že ho chci mlátit, nebo co, napřáhnul se a trefil mě do brady. Potom nám uletěla ruka a spustila se mu z nosu krev...“ Krauz byl přesvědčený, že tolik by na vysvětlenou stačilo.

„Ne nám, jen jednomu z vás uletěla ruka!“ nestačilo Mayorovi.

„Mně,“ přiznal se bez mučení Chosé.

„Přesně! Pane přesnej!“

Mayor se chvíli pohupoval v křesle.

„Padly i ostřejší slova?“

„Vyjebanci a zkrurvená nafoukaná kriminálka, něco takovýho,“ připustil Krauz.

Mayor byl až teď spokojený.

„V pořádku, mně se to taky tak doneslo. Vlastně ne v pořádku!“ Okamžitě se opravil. „Ať by vám řek cokoli, nemůžete ho mlátit, hlavně ne před jeho podřízenejma! Je to podplukovník! Šéf okresu!“

„Nemlátili sme ho, dostal jen jednu do nosu. Byla to víceméně nehoda...“

„Určitě, to vám tak na inspekci sežerou!“ Mayor soptil, nechápavě kroutil hlavou. „Jednomu nerozumim – proč ste mi nic neřekli? Na co ste čekali? Že se to ututlá? To neznáte Šimuniče? Už obvolal všechny funkcionáře. Prej o tom ví i ředitel města.“

„Nálož...“

„Přesně tak, Chosé! Bude to nálož, naložej vám pořádný srážky z platu! A i to v tom lepším případě!“

Mayor si zapálil druhou.

„No nic, chlapci, pozdě plakat nad rozlitym mlíkem. Vy se teď pěkně odeběřete do kanceláře a tam budete potichu čekat. Já puđu na poradu k řediteli. Uvidim, co mi řekne, podle toho s váma zatočim!“

Propustil je gestem, jakým se ze stolu smetávají drobký.

Porada byla krátká, první dva měsíce roku nepřinesly žádné závažné případy a i bezpečnostní situace byla uspokojivá – nebylo co řešit.

Po poradě kývl ředitel kriminálky na Mayora. „Ty ještě chvíli zůstaň.“

Mayor počkal, než kolegové funkcionáři opustí ředitelovu kancelář.

„Volal mi ředitel města. Co měli ty tvoji kluci se Šimuničem?“

Mayor mu stručně zopakoval Krauzovu verzi.

„Mně to šéf vyprávěl trochu jinak.“

„Možná detaily...“

„Ale v podstatě mu rozbili nos, ne? Na tom se shodneme.“

„V podstatě...“ připustil neochotně Mayor.

„Maj štěstí, že se to stalo v policejním klubu. Znáš ředitelův názor na policejní klub. Na jakýkoli kluby.“

„Jakej názor může mít zarytej abstinent na bar plnej připejch policajtů?“

„Správně! A to je jejich štěstí. Ředitel přijal Šimuničovu stížnost telefonicky, zakázal mu cokoli psát a kamkoli posílat, navíc ho upozornil, že ještě jeden incident a dá klub zavřít. Ale to těm dvěma neříkej, pořádně je podus, ať se chvíli škvařej ve vlastní šťávě. Pak si je pořeš podle svýho.“

Mayor přikývl. Ředitel kriminálky viděl, jak se mu ulevilo, musel se usmát, jakkoli tyto svalové partie na tváři měl ve zvyku procvičovat maximálně jednou týdně.

„A o koho vlastně de?“

„Krauz, Fischer.“

„Ríša a Chosé?“ nadskočilo mu obočí. „Vážně? To se zbláznili? Neuměj se ovládat? Anebo byli úplně...“ nedokončil, čekal vysvětlení.

„Nebyli.“

„Měli službu?“

„Ne, měli osobní volno po službě.“

„Pak je to v pořádku. Jen tak mezi náma, Šimuniče nemůžu ani cejtit, na můj vkus věnuje tomu jejich klubu až moc času, snaží se řídit okres z barový stoličky, pouští si při tom hubu na špacír a řediteli se to nelíbí. Ani mně. Ale ani tohle těm dvěma neříkej!“

Oba se zasmáli.

Mayor odcházel z porady v dobré náladě, což se nestávalo často. Vlastně skoro nikdy. Ale sotva sáhl na telefon, tvář mu ztuhla, úsměv se vytratil.

„Tak podťe, podťe... vy dva,“ mnul si bradu, jako by stále ještě nebyl rozhodnutý, jak je potrestá.

„Dobrý den, pane Mayore.“ Chosé se pokusil odlehčit situaci. Vysloužil si bodyček do boku.

„Však ono vás to panáčkování přejde!“ Mayor se výhružně zamračil na Chosého. „Šéf města ani ředitel kriminálky s tím nechtěj mít nic společného. Opravdu si nepřejou, aby to rozmazávala inspekce. Nemusej furt řešit jenom kriminálku. Srážky nedostanete, ústní pokárání se u vás dvou míjí účinkem, jako by hrách na stěnu házel. Písemný pokárání sem nepsal aspoň deset let a zrovna dneska se mi s tím nechce začínat, takže vyfasujete tři sobotní noční služby za sebou a tím to považuju za vyřízený!“

„No počkej! Šaňo! Tři tresty za jeden přestupek!? Dyť i v thajském vězení maj větší smysl pro spravedlnost než na tomhle oddělení,“ ohradil se Krauz.

„Přesně!“ porušil slib Chosé.

„To je jeden trest, vy chytrolíni, ale rozloženej na tři tejdny!“

„Šaňo, smiluj se! Tři víkendy za sebou? Dyť i my máme rodiny...“ škemral Krauz. „Sám nejlíp víš, že na vraždách i bez trestu sloužíme každou druhou sobotu jak otroci.“

Mayor se zamyslel. Opravdu nejlépe věděl, v jakém tempu pracují jeho podřízení.

„Tak jednu, tu nejbližší,“ rezignoval.

Už odcházeli, když si Krauz vzpomněl...

„Ale tuhle sobotu si dobrovolně vzali Burger s Hanzelem. Chystaj se přelouskat tu nelegální hernu na Obchodní. Můžem z pátku na sobotu?“

„Tak z pátku na sobotu, ale už vypadněte! A to vám říkám, chci ukázkovej výkon služby, chci výsledky! Sám si vás přídu zkontrolovat ve dvě v noci, jestli nechrápete! A ven!!“

Zmizeli rychleji než oblak dýmu ve ventilátoru.

„Ve dvě v noci se na vás můžu z vysoka...“ dodal šéf oddělení vražd, když si byl jistý, že už ho neslyší.

3

Takto prozaicky se dva skoro nevinní detektivové z oddělení vražd dostali z pátku na sobotu do nočních ulic. Celkem mírný trest, měli si toho vážit. Vedení od nich na revanš čekalo zodpovědný, ukázkový výkon služby. Byl by, kdyby je v jednu po půlnoci neposlal operační důstojník na Mýtnou ulici do bytu v prvním poschodí, kousek vedle zdravotního střediska.

Do přízemí se dostali jakž takž, ale na schodech byla tláčenice.

„Občané, ustupte, pusťte nás, policie,“ razil si cestu Krauz.

Občané v županech a teplácích neochotně uhýbali, aby vytvořili úzký koridor.

„Vy taky, prosím vás, uhněte, pusťte nás!“

Krauz a Chosé se protlačili do prvního patra. Na kamennové dlažbě bylo moře krve. Krauz si našel čistou dlaždici, aby si nezašpinil boty.

„Oddělení vražd,“ řekl uniformovanému kolegovi. „Máme dneska noční. Sami sme si jí naplánovali, víš, máme práce až nad hlavu, pracujeme prakticky nonstop. O co tu de, kolego?“

„Zase Fero Strnad,“ řekl kolega z místního oddělení a zmlkl. Automaticky předpokládal, že stačí jen vyslovit magické jméno a každý ví, která bije.

„Strnad... Strnad... Str...“ Krauz přimhouřil oči, jakože usilovně přemýšlí. „Aha! Strnad! No jasně! Co vyved?“

„Zase zmlátil otce.“

„A...?“

Kolega v uniformě pochopil, že ti dva nejsou z okresu a nevědí, kdo je Fero Strnad.

„Fero...“

„Počkej,“ zarazil ho Krauz. „Tyhle tady,“ bradou ukázal na lidi na schodech, „Tu musej bejt? Nemáte nějakou pásku? Nemůžete je vytlačit ven?“

Kolega v uniformě si přeměřil sousedy v županech a pyžamech, jako by si jich všiml až teď.

„Ven? Oni tu bydlej.“

„Tak dovnitř. Ať zalezou, každěj kam patří.“

„Aha. Ehm, občané, lidi, divadlo skončilo, běžte domů, prosím vás,“ roztáhl ruce a pohnul se k nim, jako by je chtěl vytlačit vlastním tělem.

Většina pochopila, susedi se rozcházeli, schodiště se uvolňovalo. Zespoda přiběhl druhý kolega v uniformě. Seběhl do auta k vysílačce žádat posily – pohotovostní motorizovanou jednotku.

„Rasťo, nikoho nám na pomoc nepošlou, naše okresní kriminálka dneska nemá noční...“ nedokončil hlášení, neboť si všiml dvou cizích. „Naši?“

„Z oddělení vražd,“ vysvětlil mu kolega. „Přišli na pomoc.“

„Výborně! Takže nemusíme volat ani péemjéčko.“

„No moment, moment,“ natáhl k nim dlaně Chosé, aby bylo jasné, že zatím není nic jasné. „S tou pomocí opatrně. Můžete nám vysvětlit, co se vlastně děje? Až potom budem mluvit o nějaký pomoci.“

Jeden z uniformovaných policajtů se věnoval sousedům a jejich urychlenému návratu do bytů...

„No tak, občané, rozejděte se, vraťte se domů, běžte už.“

... druhý si vzal detektivy bokem, do rohu až k výtahu.

„Podťe sem, tady budeme mít klid. Co by vás zajímalo?“

„Všechno a popořadě. Zatím ničemu nerozumíme.“

„Aha, tak popořadě. Fero Strnad je u nás na místním oddělení známá firma. Nikde nedělá, nasává, hraje automaty, pere se v hospodě, na ulici, všude, ale co je nejhorší, mlátí otce a bere mu peníze.“ Tolik by na vysvětlenou mělo stačit, jenže v této jednoduché větě se skrývalo i něco víc, lidské utrpení, rodinná tragédie, týrání. Mnohem víc, než se vměstná do jedné věty. Krauz a Chosé zpozorněli.

„Odkdy nedělá?“ Krauz nenápadně začal výslech. Chosé jen dával pozor, řadil fakta, tvářil se, že ho zaujala pavučina v rohu u výtahových dveří.